

1931 k otci. Když si matka pro něho k otci přišla za intervence Antonína T-a a Jiřiny Z-ové, uzamkl se před matkou v koupelně a křičel o pomoc a odvésti se jej matce nepodařilo; pro odpor jeho zůstal bezvýsledným i pokus odvésti jej z otcova domu k matce soudním vykonavatelem, ač vykonavatel se o to úsilně a dlouhou dobu pokoušel; hoch uzamkl se v pokoji, křičel a, když přivolaný zámečnický pokoj odemkl, kladl vykonavateli činný odpor, při čemž jej poškrábal. Jest důvodná obava, by použitím důraznějších prostředků proti hochovi neutrpěl na zdraví; na otci nelze žádati, by jich proti dítěti použil a jest míti za těchto okolností za to, že mu nelze odevzdání dítěte matce provést, a jeví se tedy nezákonným k tomu pokutami ho doháněti. Ze spisů ovšem rovněž vzniká důvodná domněnka, že odpor proti matce jest živěn otcem. Dbá sice snad o dítě po tělesné stránce i, pokud jde o prospěch v učení, avšak výchovou k zaujatosti, ba i nepřátelství k matce byla by ohrožována mravní výchova hochova. Tomu zdá se nasvědčovati jasně i hochův dopis, který rekurent poslal soudu, z něhož se neklamně podává, že hoch jest pod vlivem otcovým pro mravní výchovu hochovu úplně neblahým. Jest na snadě úsudek, že dopis nevyšel z vlastního popudu hochova, a, kdyby i tomu tak bylo, příčí se dobré výchově i skutečnost, že rekurent dopis zaslal soudu, místo, by jej zadržel a hocha o jeho nevhodnosti poučil. Jest nejvýš třeba, by soud opatrovnický zavedl šetření, zdali domněnka o vadnosti mravní výchovy hochovy jest správná, a, sezná-li to, bude soudu uvažovati o vhodných opatřeních, by hoch byl ze vlivu toho vymaněn, a, nelze-li za nynějších poměrů prozatím provést rozhodnutí, by hoch byl odevzdán do výchovy a výživy matky, by se jeho výchova dala v prostředí, které by zaručovalo, že hoch bude veden k lásce a povinné úctě k oběma rodičům stejně. Než to, že otec patrně na odporu dítěte proti matce nese vinu, nemění nic na tom, že nyní odevzdání dítěte matce bez obavy pro zdraví dítěte provést a na otci vymáhati nelze.

Čís. 12047.

Pro posouzení přípustnosti exekuce proti vystoupivšímu společníku protokolované veřejné obchodní společnosti, proti níž zní exekuční titul, přichází v úvahu jen doba, kdy vystoupení společníka ze společnosti bylo zapsáno v obchodním rejstříku a uveřejněno, nikoliv doba, kdy společník skutečně vystoupil ze společnosti. Skutečné vystoupení přichází v úvahu jen, bylo-li vymáhajícím věřiteli známo. Okolnost, že zápis vystoupení byl povolen již před vznikem exekučního titulu, avšak nedopatřením soudu proveden teprve po něm, jest nerozhodná.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R I 864/32.)

Exekuční titul proti veřejné obchodní společnosti vznikl dne 20. listopadu 1929. Dne 20. prosince 1931 navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce proti veřejnému společníku, jehož vystoupení ze společnosti bylo zapsáno do obchodního rejstříku dne 18. prosince 1930. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvodly: V době podání exekučního návrhu (dne 20. prosince

1931) nebyl již dlužník veřejným společníkem veřejné obchodní společnosti, proti níž zní exekuční titul. Bylo tedy třeba řešiti otázku ručení společníka podle § 11, druhý odstavec ex. ř. Soud první stolice zodpověděl otázku ručení společníka kladně a povolil exekuci z důvodu, že v době vzniku exekučního titulu byl dlužník ještě zapsán v rejstříku jako veřejný společník společnosti a v době vedení exekuce ještě jeho ručení podle čl. 146 obch. zák. nepřestalo. Jest však zjištěno, že zápis výmazu dlužníka z veřejné obchodní společnosti byl povolen již dne 23. června 1929. Ručí tedy dlužník jen za dluhy společnosti, jež vznikly do 23. června 1929. Lhostejno, že povolený výmaz dlužníkův byl v obchodním rejstříku proveden teprve dne 18. prosince 1930. Z čl. 146, druhý odstavec, obch. zák. nijak nevyplývá, že výmaz jest účinným teprve provedením v rejstříku. Vždyť toto ustanovení zákona upravuje jen promlčení ručení, a nelze je vůbec použiti na souzený případ, ježto v něm nejde o promlčení pohledávky vymáhajícího věřitele. Že vymáhaná pohledávka proti společnosti vznikla před 23. červnem 1929, vymáhající věřitel ani netvrdil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění, neboť pro posouzení přípustnosti exekuce proti povinnému jako vystoupivšímu společníku firmy, proti níž zní exekuční titul, přichází zde v úvahu jen doba, kdy vystoupení povinného ze společnosti bylo zapsáno v obchodním rejstříku a uveřejněno, nikoliv doba, kdy prý povinný skutečně vystoupil ze společnosti. Podle zásady čl. 25 obch. zák. přicházelo by skutečné vystoupení jen tehdy v úvahu, kdyby bylo dokázáno, že vymáhající věřitelce bylo známo, že povinný již dne 23. června 1929 ze společnosti vystoupil. To však povinný ani netvrdil. Poněvadž vystoupení povinného ze společnosti bylo zapsáno do obchodního rejstříku, jak nesporno, teprve dne 18. prosince 1930 a exekuční titul vznikl již dne 20. listopadu 1929, jest přisvědčiti právnímu názoru soudu první stolice, že povinný ručí za závazek společnosti vyplývající z exekučního titulu a že tedy podle § 11 ex. ř. jest povoliti navrženou exekuci proti němu. Okolnost, že zápis vystoupení byl povolen již dne 23. června 1929 a byl proveden teprve dne 18. prosince 1930 jen nedopatřením soudu, jest nerozhodná, neboť tímto nedopatřením nebyla nijak dotčena zásada čl. 25 obch. zák. K dovolacímu rekursu bylo proto obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 12048.

Zásady sporného řízení o věci rozsouzené platí i v řízení nesporném.
Byl-li návrh na povolení rozluky na podkladě právoplatného rozsudku, jímž bylo manželství rozvedeno (§ 17 rozl. zák.) právoplatně zamítnut, jest opětový návrh na povolení rozluky na podkladě téhož rozvodového rozsudku odmítnouti (§ 41 odst. (2) písm. e) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R I 889/32.)